

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. február 15.
(csütörtök)

Szepesy László

19. A VILÁG VÁLASZA ISTEN IGÉJÉRE

Énekek: 197, 390

Alapige: Ámós 2,11-12

„És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazírokat ifjaitok közül. Nem így van-e vajon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. De a nazírokat borral itattátok, és a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok!”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert imádságot meghallgató Úr vagy. Köszönjük Neked, hogy Krisztusért meghallgatsz bennünket, hálát adunk azért, hogy jöhetünk Eléd úgy, ahogy vagyunk. Hozhatjuk Eléd bűneinket, amelyek terhelnek minket, hozhatjuk Eléd bukásainkat, szenvedéseinket, fájdalmainkat, de hálaadásunkat, örömmünket és útmutatás után való vágyódásunkat is. Köszönjük Neked, hogy kegyelmesen meghallgatsz bennünket, és mindent a Te elképzelhetetlen bölcsességed szerint cselekszel, sosem késel, mindent a maga idejében teszel. És köszönjük, hogy imádságaink Előtted vannak.

Eléd hozzuk azokat, akik most nem tudnak velünk lenni, mert kórházban vagy otthonaikban betegágyon vannak, kérünk, áldd meg az ő elcsendesedésüket, estéjüket.

És kérünk, hogy áldj meg bennünket is élő igével, ahogyan kérhettük: valóban a Szentlélek gerjessze fel Igéd szerelmét a mi szívünkben, és adjon nekünk olyan üzenetet, amely nemcsak értelmileg ragad meg bennünket, hanem szívünkben buzdít, indít, az odaszánásban megerősít. Így áldd meg,

A VILÁG VÁLASZA ISTEN IGÉJÉRE

---

kérünk, ma esti alkalmunkat, hogy az Ige szenteljen meg bennünket, és a Te szent neved dicsóíttessék meg a mi szívünkben, életünkben még inkább!

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Múlt héten arról volt szó, hogy Isten különleges ajándéka volt népe számára, hogy prófétákat és nazírokat támasztott Izráel fiai és ifjai közül. Az ő szolgálatukon keresztül Isten maga munkálkodott, és munkálkodik ma is a ránk maradt szent könyveiken keresztül. Említettem azt a folyamatot is, amely újból és újból megismétlődik az emberiség és Isten népe történelmében, aminek lényege röviden az, hogy Isten hirdeti az igét, és megtéréseket, időnként ébredéseket ad, majd a világ erre elutasítással, üldözéssel válaszol, amit pedig Isten ítélete követ, mivel nem hagyja büntetlenül azokat, akik népét bántják. Ebből a folyamatból az első részt néztük meg előző alkalommal, a próféták és nazírok támasztásán keresztül. Mai alkalmunkon a világ válaszára koncentrálnánk, ezt hozza elénk az Ige. Nézzük meg, hogy mit is üzen nekünk az Úr ezen keresztül!

Mi volt Izráel válasza a próféták és nazírok megjelenésére? Ez a fő kérdésünk. Ezt mondja Ámós: „*De a nazírokat borral itattátok, és a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok!*” Először azokról a nazírokról beszél, akik életüket a megszokottnál is jobban, különleges módon is Istennek akarták szánni, ezért megtartóztatták magukat a bortól és sok más egyébtől, amit Isten a Törvényben parancsolt ezzel kapcsolatban. Adva van tehát néhány odaszánt életű ember, akiknek a cselekedetein keresztül Istennek ereje mutatkozik meg, mivel képessé teszi őket arra, hogy visszafogják testi-lelki vágyaikat; képessé válnak arra, hogy mások hívására nemet mondjanak, pl. hogy igyanak velük egy kis bort; és képesek nemcsak a saját érdekükkel törődni, hanem másokéval is foglalkozni, a többségért végezni munkájukat. Mindezt pedig úgy, hogy közben az Úr szolgálata a legfontosabb a számukra, nem pedig az, hogy népszerűek legyenek, vagy elnyerjék mások tetszését. Az sem zavarta őket, hogy mások nem értik meg őket, hogy ugyan te miért tettél nazír fogadalmat, vagy miért hirdeted ezt. Vagy olyanokkal is együtt voltak, akik nem értettek egyet Isten törvényeivel, de nem akartak velük mindenáron közös nevezőre jutni, nem akartak engedni az Úr igéjéből, hanem magukat teljesen Istennek akarták szentelni, odaadni. Természetesen azért vágytak arra, hogy mások is megismerjék az Urat, főként olyan Istennek ismerjék meg, aki megérdemli szolgálatunkat, azt, hogy magunkat, életünket, időnket, erőnket adjuk oda Neki, ahogyan ők tették. Hiszen minden nazír szolgálat lényege rámutatni

arra, hogy az Úr olyan Isten, aki méltó arra, hogy szolgáljuk, aki méltó arra, hogy engedelmeskedjünk Neki.

És amikor ezt a fogadalmat tették, végig kellett gondolniuk, hogy milyen motivációból teszik ezt. Mindennek a háttérben nem a gőg vagy a kevélység állt, hogy meg akarom mutatni, hogy én másoknál jobb és különb vagyok, mert be tudom tartani ezeket a szabályokat. Mert ha valaki csak ezért akart bizonyos (pl. a nazíroknak adott) törvényeket betartani, akkor az olyanná lett, mint a farizeusok, akik a törvény iránti állítólagos tiszteletük miatt különbnek gondolták magukat másoknál, és azokat, akik nem tudtak azok szerint élni, lenézték és megvetették. De a nazír fogadalomnak nem ez a lényege. Nem mindegy, milyen lelkülettel tette ezt valaki. A nazír fogadalom mögött az Úr iránti szeretet, őszinte tisztelet állhatott, amelyből az a vágy fakadt, hogy hálából még jobban át akarom magamat adni az Úrnak. Mindezt pedig a mértékletesség és a meglegedettség lelkületével tették az ifjak. Mert ahhoz, hogy valaki le tudjon mondani bizonyos dolgokról, nem csak az kell, hogy vágyait féken tudja tartan. Jön egy kísértés: 'igyál egy kis bort', nem elég azt mondani: 'meglenne bennem a vágy rá, de visszatartom', hanem úgy tud az Úrnak ilyen szolgálatot végezni, engedelmeskedni, hogyha meglegedszik azzal, amije van. A meglegedésből születik a hálaadás. Pl. lehet, hogy valaki egészséges mértékben kívánta a bort (mert ugyebár ez egy hétköznapi ital volt – ne úgy gondoljunk rá, mint manapság, hogy az emberek nagy része különleges alkalmakkor iszik, vagy csak esetenként –, akkoriban a vízkészlet másmilyen volt, mint manapság, ezért a borivás természetes dolog volt), mégis nemet mondott erre a kívánságára, és helyette meglegedett a vízzel. Nem panaszkodva fogyasztotta: 'már megint ez a víz', hanem tudott hálát adni azért is. Az ilyen meglegedettségben pedig nemcsak a küzdelem látszódnak meg, hogy milyen nehéz így, lemondva élni, betartani ezeket a törvényeket, hanem a hálaadás is, hogy az Úr ad hozzá erőt, mértéktartást és minden mást. A nazír fogadalom lényege tehát az Úr iránti tisztelet, szolgálat, mindezt pedig örömteli és hálás szívvel.

Krisztus is hasonló parancsolt nekünk a böjtöléssel kapcsolatban: „*Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézésetek, mint a képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat. Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg; Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád*” (Mt 6,16-18). Ezt a lelki parancsot nyugodtan vonatkoztassuk a nazírokra is. Mindazt, amitől meg kellett tartóztatniuk magukat, ugyanezzel az örömmel teheték, amit itt Krisztus elénk ad. Mert ez, hogy az arcodat mosd meg, és a fejedet kend meg, azt jelenti, hogy úgy készítsd fel magadat, mint hétköznap, az arcodon ne lássák, hogy

te most valaminek a híjával vagy, inkább az öröm és a hálaadás legyen benned. Tehát a nazírok ugyanezzel a lelkiülettel végezhatték a szolgálatot, és tartóztathatták meg magukat minden mástól. Örömmel. Nem úgy, mint a farizeusok.

Mindezek tisztázása után tegyük fel a kérdést: mi a világ válasza minderre? Hogyan fogadják az emberek, ha egy ismerősük másként viselkedik, mint ők, ha valaki Istennek tetsző módon akar élni, és bár lemond dolgokról, mégis hálás, mégis örömmel teli? Hogy fogadja ezt a világ? Amikor a munkatársak vagy a családtagok leülnek borozgatni, és egyikük azt mondja, hogy ő köszöni szépen, nem iszik? Ráadásul ha ez nemcsak egyszer, hanem többször is előfordul, mert a fogadalom ideje ugye hosszabb ideig tartott. Hogyan válaszol erre a világ? Többféleképpen. Lehetnek olyanok, akik egyszerűen elfogadják ezt a dolgot, nem vitatják, nem firtatják, hanem tiszteletben tartják a másik viselkedését, döntését, és elfogadják őt olyannak, amilyen. Lehet ilyen is. Ők maguk nem akarnak így élni, de elfogadják, ha mások ezt teszik. Ritkább eset az, amikor valaki nemcsak tiszteletben tartja a másik döntését, odaszántságát, hanem követendő példának tekinti, ezért lehet, hogy meg is dicséri a másik hitét és mértékletességét. Ennél még ritkább eset az, amikor valakire ez a példa, ez az önmegtartóztatás olyan hatással van, hogy ő maga is elkezd vágyódni az ilyen elköteleződés után, és maga is megpróbál jobban odaszánt életet élni Istennek.

Ezek mellett azonban lehet negatívan is fogadni az ilyen hitű embereket, és Ámós prófétának erről kellett beszélnie, a negatív fogadtatásról. Mert vannak olyanok, akik hallva, hogy az illető nem iszik bort, elkezdnek viccelődni vele, mások pedig egyenesen gúnyolni kezdik az illetőt. Egy idő után az is előfordulhat, hogy többeket annyira zavar a másik viselkedése, önmegtartóztató képessége, a neki adott lelki erő, hogy elkezdik beképzeltséggel, kevélységgel vádolni őt. 'Azt hiszi magáról, hogy ő külön nálunk, mert ő nem iszik velünk bort' – mondják egymás között az ilyenek. Elkezdi zavarni őket az, hogy valaki másként él, mint ők, és ezt egyszerűen nem tudják elfogadni. Vannak ilyen emberek, akik csak kétféle választ tudnak elfogadni: vagy egyetértesz velem, vagy ha nem, akkor kigúnyollak, viccelek veled, vagy esetleg meg is utállak, és az ellenségem leszel. Miért van ez így? Miért nem tudják elviselni azt, hogy Isten megváltoztasson valakit, erőt adjon neki olyanhoz, amihez nekik nincs lelki erejük? Időnként a lelkiismeret-furdalás szólal meg bennük, aminek viszont nem akarnak engedni, hanem helyette el akarják azt hallgattatni, és vele együtt azt az illetőt is, aki kiváltotta bennük ezt az érzést.

Ez történt Krisztussal is, amikor a világba jött. Gondoljuk végig! Képzeld el, hogy az Ő esetében nemcsak 1-2 dologban mutatkozott meg Isten Lelkének ereje, hanem mindenben. Akárhogyan bosszantották, szidták, rá-

galmazták, nem tudták egyszerűen rávenni arra, hogy csúnyán beszéljen, vagy valamilyen valótlant állítson valakiről merő rosszindulatból. Akárhogy bántották, nem tudták rávenni arra, hogy visszaüssön, vagy valamilyen más formában ártson másoknak (1Pt 2,22-23). Krisztus viselkedésével, lelkületével a tökéletes engedelmesség példaképe volt. Hogyan fogadta ezt a világ, a tökéletesen jó embert? A tökéletesen engedelmes, odaszánt életű, örömteli, Istent dicsőítő embert? A világ nagy része nem fogadta el Őt, a tökéletest, mert mi tökéletlenek vagyunk, és a tökéletlenek közül ki-lóg a tökéletes. János apostol ezt így fogalmazta meg: „*a sötétség nem fo-gadta be*” a világosságot. Miért? Egyrészt azért, mert az engedelmesség fé-nyénél láthatóvá válik a mi engedetlenségünk és bűnünk. Ha valaki enge-delmes mellettünk, láthatóvá válik a mi engedetlenségünk. Ezt pedig a legtöbb ember nem szereti észrevenni. Az ember szeret magára jó ember-ként gondolni, hogy azt hihesse magáról: ő alapvetően mindent jól csinál. 'Néha becsúszik 1-2 hiba, rossz szó, de hát kinél nem?' – mentegeti ma-gát mindenki. Amikor azonban a bűnös ember egy Istennek odaszánt éle-tű mellé kerül, aki bár szintén bűnös, de benne Isten Szentlelke munkálja az engedelmességet, az odaszantságot, a szeretetet, akkor az önmagáról al-kotott képzelgése hirtelen szertefoszlik, hogy ki vagyok én, és mennyire jó vagyok. A fény napvilágra hozza mindazt, amit addig a sötétség elta-kart, és ezt a legtöbb ember nem szereti, amikor előkerülnek a titkolt dol-gok az életünkéből, hogy igazából nincs is annyi türelmem. Vagy igazából nem is vagyok annyira elköteleződve.

Másodszor azért sem szereti az emberek többsége ezeket a bűnöket meglátni, mert a szégyen, gyengeség, erőtlenség érzését váltja ki belőlük. Hogyha lelepleződik a bűn, az ember ilyennek érzi magát: szégyelli ma-gát, gyengének erőtlennek gondolja magát az engedelmességhez, mert nem tudott ellenállni a kísértésnek. Márpedig nem szeretjük magunkat így érezni. Az az érzés támad bennünk, hogy nekünk is olyanoknak kellene lennünk, mint a másiknak, azaz meg kellene változnunk. Ezt azért érez-zük, mert valahol belül mindenki tudja, hogy a sötétség és a világosság nem fér meg egy helyen. Ahol megjelenik Isten fényessége, ott nem marad he-lye a sötétségnek, ott küzdelem lesz. János apostol is erről beszél, amikor azt írja: „*az Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele, és sötétségben járunk; hazudunk, és nem az igazságot cselekedszük*” (1Jn 1,5-6). Érezzük, hogy Isten köze-lében nincs helye a bűnnek és az engedetlenségnek. Ha az ember azt érzi tehát, hogy olyannak kellene lennie, mint a másiknak, de nem tud meg-változni, márpedig önerőből, Isten nélkül ez nem megy, mert a bűntől és bűnös természetünktől magunktól nem tudunk megszabadulni, akkor először tehetetlennek fogja érezni magát, majd a tehetetlenség érzése át-

csap a másik iránti gyűlöletbe, dühbe és haragba, hogy ő meg miért olyan. Ha én nem tudok mit tenni, akkor a másikat kell megváltoztatnom. Ez a lelki folyamat zajlott le Krisztus ellenségeiben, amikor megfeszítették Őt. Inkább egy vesszen el, mint a nép. Ez a folyamat zajlott le Izráel népe fiaiban, akik a nazírokat borral itatták le. Ez a harag ugyanis inkább azt az utat választja, hogy a másikkal kell valamit tenni, mintsem, hogy én változzak meg. Őt kell lehúznunk a mi szintünkre, nem pedig nekünk kell felemelkednünk őhozzá, keresve a szabadulás útját. A tisztát kell összesározni, nem pedig a sárban levőt megtisztítani. Márpedig az evangélium erről szól, hogy Isten ezért jött, hogy megtisztítson. Ez a harag pedig olyan mértékű volt Izráel fiaiban, hogy még elviselni se tudták, hogy mások más-hogy viselkedjenek, mint ők. Ha ők boroznak, és lerészegednek mulatságaikon, akkor ne emlékeztesse őket senki arra, hogy lehetne józanul, mértékletesen is élni a borral, vagy teljesen tartózkodni tőle. Akkor a nazírok ne legyenek ott, mert mindig lelkiismeretfurdalásunk támad tőlük, vagy bosszantanak bennünket. Ez a bennük lévő indulat vezetett tehát oda, hogy Izráel népe a nazírokat, ahelyett, hogy megbecsülte és tisztelte volna, inkább erőszakkal borral itatta meg. Itt erőszakos tettről van szó, Ámós arról beszél, hogy borral itattátok le őket.

Ez a tettük nem csak a bennük lévő gonoszság mértékéről árulkodott, mert azért ez elég mély szinten van, hogy valakire rákényszerítjük az akaratunkat erőszakkal. Mert nem bírták elviselni azt, ha mások nem vesznek részt bűneikben, ezért bele akarták kényszeríteni őket. De nemcsak a gonoszság mértékéről beszél ez a tettük, hanem az Isten iránti megvetésüket is tükrözte. Mert a bor nazírokra kényszerítésével nemcsak ellenük követtek el gonoszságot, mivel akaratuk és fogadalmuk ellenére kényszerítették őket borivásra, hanem Isten ellen is vétkeztek, aki maga hívta el ezeket a fiatalokat a Neki odaszánt életre. Isten tiszteletének része volt ez, hogy némelyek az Ő törvénye szerint a megszokott élettől eltérő módon éltek a mindennapjaikat. Nem azért mondom ezt, mert ebben állna az Isten iránti tiszteletünk lényege, mert nem ez a fő dolog, hogy mit eszünk, mit iszunk. Pál apostol is világosan kimondja a Róm 14,17-ben: *„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm”*. Őt nem általunk kitalált dolgokkal kell tisztelnünk és imádnunk, mint pl. hogy valaki nem eszik húst egy darabig, hanem az Ő igéje iránti tisztelettel, Lélekben és igazságban, engedelmisségben. Az Úr maga mondja meg nekünk, hogy hogyan tiszteljük Őt, ne mi találjunk ki kisebb szolgálatokat. A nazírok pedig erre törekedtek, hiszen Isten igéje által megszabott módon, kijelölt úton akarták tisztelni az Urat. Mózes törvényei megparancsolták: ne igyál bort, ne érij halotthoz, fejedet borotva ne érintse; ők ezek szerint próbáltak élni. Nem ők találták ki az istentiszte-

let módját, hanem az Igéből vették. Amikor Izráel fiai ezt megvetették, az ilyen odaszánt életre jellemző viselkedést nem fogadták el, igazából az Úr tiszteletét utasították el, és abban próbálták megakadályozni a nazírokat is, hogy tiszteljék az Urat úgy, ahogyan Ő azt a törvényeiben megmondta. Itt tehát nem csupán arról van szó, hogy apró-cseprő, lényegtelen dolgokban nem értettek egyet a nazírokkal, és valami jelentéktelen dolgot kényszerítettek rájuk (igyatok bort), hanem Isten iránti tiszteletükben akadályozták őket, sőt, tettek velük olyat, amely Isten törvényével ellenkezik, akadályozták az istentiszteletet, erőszakoskodtak ezekkel a fiatalokkal. Izráel fiai Istent nem tisztelték, és azokat sem fogadták el, akik tisztelni akarták Őt életükkel.

Az Ámós által említett másik bűnben is ez látszódott meg. Hiszen ahogyan a próféta is mondja: *„a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok!”* Mit jelentett ez? Mit hirdettek a próféták? Isten szavát, akaratát és igéjét. A nép lényegében tehát Isten igéjét utasította el, amikor ráparancsolt a prófétákra, hogy *„ne prófétáljatok!”* Azt mondták ki, hogy nem akarjuk hallani, hogy mit mond az Úr nekünk az életünkről, tetteinkről, szívünkről, bűneinkről, jövőnkről. Nem akarták, hogy megszólaljon az Úr hangja az életükben, mivel nem akarták, hogy beleszóljon bármibe is. Az istentelen világra sajnos ez jellemző. De vajon ez a felszólítás teljes hallgatást jelentett? *„Ne prófétáljatok!”* Mit jelentett ez? Meg akarták mondani, hogy a próféták egyáltalán ne szólaljanak meg, teljesen némuljanak meg? Lehet, hogy némely prófétát annyira utáltak személy szerint, hogy ezt kívánták, de azért ilyen messze ritkán merészkedtek el a zsidók, addig, hogy azt mondják valakinek, hogy te aztán többé meg ne szólalj. Néhány alkalommal a királyok meg akarták tiltani a prófétáknak, hogy hirdessék üzenetüket, de kevésszer mertek elmenni idáig. Miért? Mert akármennyire is nem hallgattak a prófétákra, Izráel népe valahol mégis dicsekedett azzal, hogy közülük származtak a próféták, és Isten küldte el őket hozzájuk. Ezzel egyetlen nemzet sem dicsekedhetett, csak ők, hogy az élő Isten prófétákat támasztott közülük. Krisztusra se mertek ráparancsolni, hogy hallgasson, hanem próbálták tévtanítónak és népámítónak beállítani Őt. És amikor ez nem sikerült, akkor is inkább az erőszakhoz folyamodtak. A világ nem meri azt mondani, hogy ne szólalj meg, mert érzi, hogy ezzel elvetné a sulykot. Mi az, hogy én beszélhetek, ő meg nem? Ma is ugye a szólás szabadsága alatt mindenkinek megengedjük, hogy beszéljen, de azért mégis vannak hangok, amelyeket el kell nyomni, el kell hallgattatni. Az Apostolok Cselekedetei 5. részében a zsidó vezetők meg akarták tiltani az apostoloknak, hogy Jézus nevében tanítsanak, mert a nevével betöltötték a várost. De ott sem magát a tanítást tiltották meg az apostoloknak, hanem csak annak tartalmát akarták korlátozni, hogy Jézusról ne

beszéljetelek. A kettő között van különbség. Teljesen elhallgattatni valakit, vagy megmondani, hogy mit szabad és mit nem mondani. Ez utóbbi sokkal gyakoribb volt régen, és napjainkban is, mint az előbbi. Mert Izráel népe, ahogyan manapság is, szívesen vette a bátorító igéket, áldást ígérő üzeneteket, mintsem a bűneiket leleplező, feddő és megtérésre felszólító, vagy netán ítéletet hirdető prófétai szót. Ez utóbbiakat nem akarták hallani, hanem csak az előbbieket. Ahogyan napjainkban is sokan csak Isten szeretetéről, kegyelméről, bocsánatáról akarnak hallani, de az Ő igazságáról, haragjáról, ítéleteiről csak kevesen. Arról hallgassunk, mert azt a világ nem fogadja olyan jól. Tényleg hallgassunk? Ámós által az Úr ebben megfedd bennünket, hogy nem válogathatunk az Úr igéjének üzenetei közül, hogy melyik tetszik nekem, és melyik nem. Nem korlátozhatjuk az Ige üzenetét, nem szabhatunk gátat szabad folyásának. Már pedig ezt sokféleképpen megtehetjük, hogy korlátozzuk az Úr igéjének üzenetét. Vannak ennek finomabb és vannak durvább formái. Finomabb formája, hogy bizonyos igazságokat, bibliai könyveket átugrunk, nem olvasunk el, vagy ha el is olvassuk, szándékosan máshogy értelmezzük, mint az eredeti jelentése. Mert vannak néhányan, akik félremagyarázzák az Igét csak azért, hogy abból valami olyan üzenetet hámozhassanak ki, ami tetszik az embereknek. Pedig a próféták feladata nem a nép tetszésének megnyerése, hanem az Úr-hoz való hűség volt mindenben, elsősorban az igei üzenet átadásában.

Még egy utolsó dologra ki kell térnünk, ami figyelemre méltó ebben az ámósi üzenetben. Azt a kifejezést használja a próféta, hogy ráparancsoltak a prófétákra. Az itt szereplő héber szó a parancsra egy hivatalos, az ország vezetőitől származó parancsot jelent, olyan előírást, amely általános és kötelező érvennyel írt elő valamit a népnek. Ez pedig azt jelenti, hogy Ámós nem olyan esetre gondolt, hogy volt 1-2 magánszemély azok között, akik hallgatták a prófétákat, akiknek nem tetszett a próféta üzenete, és ezért felszólították őket, indulatukban azt mondták nekik: ne prófétáljatok, hallgassatok. Itt nem néhány ember magánvéleményéről van tehát szó, hanem hivatalban, hatalmon lévő emberekről, akik parancsot adhatnak az ország lakosságának. Ők parancsolták meg, hogy hallgasson el a prófétai szó. Olyan hatalmon lévő emberekről van szó, akik el akarják lehetetleníteni Isten szolgáit a szabad szólás gyakorlásában törvényesnek látszó eszközökkel, hiszen törvényt adnak ki.

Napjainkban is sajnos tanúi vagyunk ennek. Bizonyos internetes oldalak nem csupán nem közlik a keresztyén tanításokat, véleményeket tartalmazó tartalmakat, vagy esetleg lelki énekeket, hanem ha felteszik őket, akkor cenzúrázzák azokat, a videókat elnémítják, mert szerintük törvénybe ütközik, és a szerzői jogra hivatkoznak. Természetesen mindezt törvényekre hivatkozva teszik, próbálva a bibliai üzenetet gyűlöletbeszédnek

vagy diszkriminációnak beállítani, és a törvényekre hivatkozva bibliai részeket némítanak el. Sajnos egy olyan folyamatnak vagyunk szemtanúi, amely során olyan törvényeket akarnak elfogadtatni a nyugati világban, amelyek lehetőséget adnak a keresztyének elhallgattatására. Ez a folyamat zajlik nyugaton. Nemcsak egyházi szolgálókról van itt szó, hanem magasabb beosztású világi vezetőkről is, őket is el akarják hallgattatni. Ennek egyik látványos példája a Testvérek által jól ismert eset, a volt finn belügyminiszter, Päivi Räsänen meghurcoltatása, ami mind a mai napig tart, mert egy bejegyzésben Pál apostol Rómaiakhoz írt leveléből mert idézni, és a házasság bibliai értelmezése mellett kiállni. Ennyi. Egy idézetet tett ki, és ezért őt azóta meghurcolják. De sajnos nemcsak a világ részéről tapasztalható az Isten igéjével kapcsolatos ellenkezés, hanem egyházon belül is. Az Ám 7,12-ben Amáziás, Béth-El papja küldi el Ámós prófétát Júdába, hogy többé itt ne prófétálj Izráelben, te csak menj vissza a juhaid mellé. Ehhez hasonló esetek sajnos voltak az egyházban, és időnként napjaikban is vannak. A liberális teológia bizonyos képviselői is szeretnék elhallgattatni a konzervatív, bibliahű nézeteket vallókat, mivel a mi nézetünk „nem tudományos”, szerintük nincs eléggé alátámasztva tudományos módszerekkel és érvekkel. Népünk történelme során is sajnos többször előfordult, hogy az ígét hirdető lelkészeket nemcsak az állam, hanem az államhatalmat kiszolgáló egyházi vezetők akarták elhallgattatni. Sajnos fél évszázaddal ezelőtt sok ilyen eset történt. Olyan ellenkezés ez Isten igéjével, szavával szemben, amely végigkíséri az emberiség történelmét, és hol erőteljesebben, hol kevésbé látványos módon üti fel a fejét. Ámós által az Úr felhívja erre a figyelmünket: a prófétáknak azt mondtátok: „*Ne prófétáljatok!*”

Isten tehát hagyta, hogy szolgálait, népét ilyen módon is próbára tegyék. Jézus Krisztus maga is végigjárta ezt az utat, amikor megvetették, tanítását elutasították, szavait szándékosan félremagyarázták, és próbálták többször is elhallgattatni. Hála az Úrnak, hogy a világ bármennyire is próbálkozzon ezzel, de Isten sohasem hagyja ezt. Mindig ad újabb és újabb igehirdetőket, akik bizonyosságot tesznek az Ő szaváról, attól függetlenül, hogy a világ hogyan fogja azt fogadni. Nem tudjuk, hogy milyen idők következnek ránk, Testvérek, ma még, hála az Úrnak, szabadon lehet hirdetni gyülekezeteinkben Isten igéjét. Munkahelyen, családban, baráti körben kerülhetünk olyan szituációba, amikor némelyek ezt akarják nekünk parancsolni: 'ne beszélj már Istenről, a Bibliáról, mert minket nem érdekel, sőt bosszant'. Ilyenkor hitvalló helyzetbe kerülünk, át kell gondolni, hogy a Szentlélek mit mutat nekünk. Az Úr vezessen minket ezekben a helyzetekben, és emlékeztessen minket arra, amire Péter apostolékat is eljuttatta, mikor el akarták őket hallgattatni Izráel népének vénei, miután Jézus

nevével megtöltötték a várost. Ők ezt mondták: „*Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek. A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztve megölelétek... És mi vagyunk Néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, akik Neki engednek*” (ApCsel 5,29-32). Bizonyosságok vagyunk vagy hallgatunk? Az Úr tegyen minket a magunk helyén ilyen ígét hirdető prófétákká, igehirdetőkké, akik a világ ellenkezését tapasztalva sem hátrálnak meg, hanem mentő szeretettel hívogatnak az Úrhoz! Mert tudják, hogy ha ők hallgatnak, akkor a kövek szólalnak meg, az Úr máson keresztül fogja hirdetni az ígét.

Imádkozzunk!

Hálát adunk, Urunk, azért az áldásért, hogy a Te megelevenítő, megtérésre vezető, újjászülő igéd hirdettetik, Szentlelked munkálkodik általa, és magasztalunk azért, hogy a világ bárhogy fogadja is, Te folyamatosan és szüntelen végzed ezt a munkádat. Áldunk azokért a szolgálókért, akik valóban bizonyosságtevő életet élnek: a nazírokért, a prófétákért, akik napjainkban élik életüket így, mások szeme előtt, példát adva, hogy mire szabadítasz meg bennünket, mihez adsz erőt, milyen önmegtartóztatásra és milyen mértékletességre tudsz elvezetni bennünket. És köszönjük, Urunk, hogyha mindezt úgy teszed, hogy a szívünkben Irántad való hála és megelégedettség van. Kérünk, valóban formáld át az életünket, hadd világítsunk, mint gyertya a sötétben, és hadd lássa meg a világ, ki vagy Te a mi életünkön keresztül is! És segíts, hogy a mi szavaink, személyes igehirdetésünk, bizonyoságtételünk is hadd mutasson Tereád.

Bocsásd meg nekünk azokat az alkalmakat, bukásainkat, amikor nem-hogy Rád mutattunk volna, hanem még gyalázattal is illettük a Te neved! Bocsásd meg, amikor némák voltunk, mikor szólni kellett volna! Amikor gyávák voltunk, mikor bátorinak kellett volna lenni. Amikor hűségeseznek kellett volna lenni, és hűtlenekek lettünk. Urunk, kérünk, bocsáss meg nekünk Krisztusért, és kérünk, hogy Őerte és Őáltala formáld bennünket Őhöz egyre inkább hasonlóvá, és segíts, hogy minden helyzetben készen álljunk a bizonyoságtételre! De Szentlelked bölcsességét is kérjük! Óvj minket, hogy a gyöngyöket a disznók elé vessük, de attól is, hogy hallgassunk, mikor szólni kellene!

És kérünk, hogy minden szerettünkkel kapcsolatosan vezess bennünket, adj szívünkbe mentő szeretetet, amely tudja, hogy az alkalmakat áron is meg kell venni, mert ritkák, és nagyon értékesek! Meg kell őket becsülni, ezért segíts, Urunk, hogy készen álljunk az ige hirdetésére, segíts átgondolnunk, hogy mit mondjunk, és kérjük, hogy a Szentlélek vezessen, és adja mindig a Te szavadat a mi szánkba és szívünkbe!

Kérünk azokért a keresztyén testvéreinkért, akiket üldöznek azért, mert a Te gyermekeid, és azt hirdetik, amit az Igében elénk adtál! Nyugaton vagy a világ más pontjain is Te erősítsd meg őket a Hozzád való hűségben, az engedelmisségben, a szeretetben! És kérünk, hogy adj könnyebbséget! Te könyörülj ezen a világon! Adj népünknek is megtérést, ébredést határon innen és túl is! Könyörgünk kárpátaljai testvéreinkért, könyörülj rajtuk az ő helyzetükben! Kérünk, hogy add a Te Lelked békeségét, bölcsességét a világ vezetőinek, hogy a háború véget érjen!

De imádkozunk minden más békétlenségért is! Látod, hogy egyházunkat is hogyan támadják, kérünk, hogy hadd maradhassunk a Te hű szolgálóid szelídséggel, de határozottsággal, szeretettel!

És minden dolgunkban, kérünk, Te mutass nekünk utat!

Eléd hozzuk betegeinket, könyörülj rajtuk, lelkükben erősítsd meg őket elhordozni a test fájdalmait, kegyelmed szerint adj könnyebbséget! Eléd hozzuk a lelki terhektől szenvedőket, köszönjük, hogy Te képes vagy az igát könnyűvé tenni, hiszen azt Veled hordhatjuk. És kérünk, adj ebben is szabadítást!

Könyörgünk, hogy áldd meg az előttünk álló alkalmakat, a szombati csendesnapot is, de minden más bibliaköri alkalmat is, személyes csendeségeinket, családi áhítatainkat! Ott is szóljon a Te igéd hatalmasan, erővel úgy, hogy valóban változtasson életeteket, szíveket!

Kérünk, készíts fel bennünket a Veled való szemtől szembe találkozásra, akár úgy, hogy Te jössz vissza az ég felhőin át, akár úgy, hogy magad mellé veszel bennünket! Add, hogy készen álljunk, hisz ha minden nap veled vagyunk, és mi Teveled lehetünk, akkor örömteli lesz ez a találkozás is. Kérünk, hogy ha valakiben félelem van, akkor vedd el ezt tőle, és készítsd fel! Könyörgünk, hogy minden dolgunkban mutassál utat, segíts, hogy akár együnk, akár igyunk, akármit cselekedjünk, a Te dicsőségedre hadd éljünk!

Kegyelmedben bízva kérünk, szent Fiadért, Krisztusért hallgass meg!

Ámen.

390. ének

1. E - rős vár a mi Is - te - nünk,
Ha ő ve - lünk, ki el - le - nünk?
Jó fegy - ve - rünk és paj - zsunk,
Az Úr a mi ol - tal - munk.
Az ő s el - len - ség Most is ül - döz még,
Nagy a se - re - ge, Csa-lárd-ság fegy - ve - re,
Nincs i - lyen több a föl - dön.

2. Erőnk magában mit sem ér, / Mi csakhamar elesnénk; / De küzd értünk a hős vezér, / Kit Isten rendelt mellénk. / Kérdezed: ki az? / Jézus Krisztus az, / Isten szent Fia, / Az ég és föld Ura, / Ő a mi diadalmunk.
3. E világ minden ördöge / Ha elnyelni akarna, / Minket meg nem rémítene, / Mirajtunk nincs hatalma. / E világ ura / Gyúljon boszszúra: / Nincs ereje már, / Reá ítélet vár: / Az Ige porba dönti.
4. Az Ige kőszalként megáll, / Megszégyenül, ki bántja; / Velünk az Úr táborba száll, / Szent Lelkét ránk bocsátja. / Kincset, életet, / Hitvest, gyermeket / Mind elvehetik, / Mit ér ez önekik? / Miénk a menny örökre.